

ในคืนนั้น... เจ้าประชันก็นอนค้างที่
บ้านของผม

เราต้องทำมันให้ได้...

พอตื่นเช้า... ผมก็ห้ประชันไม่พบ
พระ: เขาได้หนีไปแล้ว...

เขาไม่ไปเปล่า... แกมพกป็นของผม
ไปหัย...

จหยแล้ว! ปีน!

มันเอาป็นของเราไปหัย

ผมจึรืบติดตหมไปหันที่

ไฮ้ซัน...

ไฮ้ซันหัย!

ผมเหงาจนใจก็ไม่ว่าง.. จังกลับ
บ้าน.. แะหลังจากนั้น

เฮ้อ.. ไร้ชั้นนะ.. ไร้ชั้น..

ผมนอนไม่หลับในคืนต่อมาเพราะ
เป็นห่วงเพื่อน.. จังรีบตื่นเข้าไปหา
เพื่อนรักที่อุดรธานี..

เมื่อมาถึงหมู่บ้าน.. อันเป็นบ้านเกิด
เมืองนอนของผม.. ก็ตรงไปยังบ้าน
ของประจักษ์ก่อน..

ไอ้ชั้น.. ไอ้ชั้นไรวะ?

